

“Ούτε εμποδίζει, ούτε στέλνει ο φράκτης τους πρόσφυγες στα νησιά. Είναι μια θεωρία που δεν στέκει κάτω από καμία λογική”, υποστηρίζει ο αναπληρωτής Υπουργός Προστασίας του Πολίτη Ν. Τόσκας σε συνέντευξή του και προσπαθεί να αποσυνδέσει τους πνιγμούς στο Αιγαίο από τον κλειστό φράκτη στον Έβρο.

Χρειάζεται τεράστια υποκρισία για να μη “βλέπει” κανείς την άμεση διασύνδεση και αδιάστατο ψεύδος για να ισχυρίζεται ότι δεν υπάρχει διασύνδεση!

Ακόμη και αν αυτές οι ψευδείς δηλώσεις της κυβέρνησης στην προσπάθειά της να κατευνάσει την κοινή γνώμη μπροστά στα θύματα των πνιγμών που θα πολλαπλασιάζονται συνεχώς πετύχει, δεν θα έχει καταφέρει να κερδίσει ούτε ένα μικρό κομάτι αλήθειας. Ίσα – ίσα...

Ο φράκτης του Έβρου όπως όλοι οι φράκτες που υψώνονται για να εμποδίσουν τη διέλευση ανθρώπων είναι ένα εξαιρετικά σύνθετο θέμα. Στη συνθετότητα εμπερικλείεται τόσο η τοπική κοινωνία και τα ζητήματα που ανακύπτουν, όσο και οι ανησυχίες που γεννά ως προς την απρόσκοπτη άσκηση του δικαιώματος για άσυλο και προστασία. Ο φράκτης του Έβρου δεν αποτέλεσε καμία εξαίρεση προς αυτά. Η διαχείρισή του ήταν πάντα και μόνο μια κυβερνητική τυμπανοκρουσία, μια θριαμβολογία, για κάθε κυβέρνηση που έβαζε ένα λιθαράκι στην οικοδόμησή του. Οι ελληνικές κυβερνήσεις έφτιαξαν έναν φράκτη στην Ελλάδα, έναν ακόμη στην Ευρώπη, εισπράτοντας τα επικοινωνιακά οφέλη, τις ψήφους της τοπικής κοινωνίας που αφημένη στην τύχη της και στηριγμένη σε αισθήματα αλληλεγγύης προσπαθούσε να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα δημιουργούσε η είσοδος από τον Έβρο και τα εύσημα από την ΕΕ.

Με την οικοδόμηση του φράκτη ξεκίνησαν και οι πορείες και οι διαμαρτυρίες εναντίον του. Όλες οι εκθέσεις των διεθνών οργανισμών δείχνουν ότι οι μεταναστευτικές ροές άλλαξαν οδούς, επιλέγοντας άλλες πιο επικίνδυνες. Και ήταν αναμενόμενο, καθώς μία χερσαία, ασφαλής οδός είχε πλέον εκλείψει. Από τη διεθνή εμπειρία όλοι γνώριζαν ότι ο φράκτης στον Έβρο, όπως και κανένας φράκτης, δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει αποτρεπτικά. Αντίθετα, αφού σταμάτησε η ροή από εκείνο το σημείο θα υπήρχε γρήγορα ένταση σε κάποιο άλλο.

Κι έτσι έγινε με δραματική αύξηση αρχικά στο πέρασμα νότια στον ποταμό αυτή τη φορά. Οι απελπισμένοι άνθρωποι συνεχίζουν την πορεία τους. Κανένας φράκτης δεν τους σταματά. Η ζωή για αυτούς είναι μόνο μπροστά. Το θεμελιώδες ερώτημα ζωής ή θανάτου έχει τεθεί και έχει ήδη απαντηθεί πριν ξεκινήσουν το ταξίδι τους. Κι όταν έχεις απαντήσει σε μια τόσο θεμελιώδη ερώτηση τίποτα δεν μπορεί να σε σταματήσει. Όλα αυτά ήταν γνωστά σε αυτήν και στις προηγούμενες κυβερνήσεις.

Το Αιγαίο έγινε η μόνη επιλογή. Η μόνη επιλογή. Ένας επικίνδυνος θαλάσσιος δρόμος αντικατέστησε έναν χερσαίο ασφαλή. Η διασύνδεση του κλειστού χερσαίου Έβρου και της ανοιχτής Μεσογείου είναι άμεση και ολοφάνερη. Όσο ο Έβρος παραμένει κλειστός και το Αιγαίο παραμένει το μόνο πέρασμα, θα γεμίζει πνιγμένους πρόσφυγες. Άλλη εκδοχή σε αυτή τη σχέση δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει.

Το αίτημα για να ανοίξει ο φράκτης στον Έβρο και το κίνημα που το στηρίζει, δεν παραγνωρίζει ούτε αγνοεί τη σύνθετη φύση του ζητήματος. Αλλά κάθε φορά που πρέπει να σταθούμε μπροστά σε ένα σύνθετο ζήτημα, είναι ανάγκη να το βλέπουμε στο παρόν διακύβευμά του. Κι εδώ δεν πρόκειται για τοπική δυσαρέσκεια, απώλεια ψήφων, ομολογία κυβερνητικής ανικανότητας και αδυναμίας. Το διακύβευμα είναι χιλιάδες ανθρώπινες ζωές. Είναι τόσο ξεκάθαρο, πέρα και έξω από κάθε προσπάθεια της κυβέρνησης να το κλονίσει.

Εάν αυτό από μόνο του δεν κρίνεται αρκετό και ικανό από την κυβέρνηση ώστε να αλλάξει στάση στο θέμα και να απομακρύνει τα όποια “τεχνικά προβλήματα”, για να ανοίξει ο φράκτης του Έβρου δίνοντας έστω και ένα ελάχιστο δείγμα ανθρώπινης αντιμετώπισης και κυβερνητικής δράσης, έχουμε πολλά να σκεφτούμε για το ποιοι μας κυβερνούν.

πηγή: **Μύθος το ... ξύπνημα**